

Antagonista

Poznámka: *Táto fikcia je napísaná, aby zachytila niektoré často využívané klišé v YA literatúre.*

Centrum Hlavných sTimulácií je nižšie, ako som čakala. Keď si počet poschodí – stotrinásť – overím rýchlym pohľadom na brožúrku, a obzriem sa späť na budovu, nezdá sa mi, že architekt vedel počítať. Keď zabudneme na poschodia, celá budova je naklonená naľavo. A šíri sa z nej *podozrivá* škoricová vôňa, ešte *podozrivejšia* než fakt, že Hlavné sTimulácie boli odedé v jasnej modrej farbe neba, v desivom kontraste s tmavosivými a svetlosivými omietkami okolitých firm, prekonávajúc aj mrakodrapy s prípadnými sklenenými stenami, ktoré sa nachádzali za nimi. V živote som nevidela tak desivú budovu s ružovými medvedíkmi nasprejovanými na bokoch a trávnatou záhradou, hlásajúcou *ekologicky priateľskí* na streche.

Prejdem pozdĺž niekoľkých plagátov a fontán napchaných tesne vedľa na námestí, odignorujem svoj zvoniaci mobil s vedomím, že môžem už meškať a vtrhnem dovnútra. Čo... by bola pravda, keby tu neboli sklené otáčacie dvere, do ktorých sa votriem spolu s desiatimi ďalšími ľuďmi, spomedzi ktorých farebne vytŕčajú oddaní zamestnanci sTimulácií.

Vyzerajú pripravenejšie, v rukách zvierajú svoje rekvizity, smejú sa nad modelmi starších mečov a pripájajú si so šálkami kávy. Och, a majú oblečené najzvláštnejšie kostýmy, v rozpätí od stredovekých princovských šiat po parochne so žehličkami. Nie, netuším čo majú predstavovať.

Keď sa dvere po desiatich zaseknutiach dotočia, vystúpim do – škoricovo voňajúceho – interiéru, miestnosti s vysokým klenutým stropom a každým centimetrom stien polepeným plagátmi s reklamami na sTimulácie a dvomi schodiskami na konci.

Úprimne, čakám, že informácie bude ťažšie nájsť ako je to v skutočnosti. K pultu ale smerujú tri agresívne osvetlené šípky, a svieti nad ním nápis *Hollywood. (Haha, nie. Recepčia.)*

Pomaly sa prederiem cez dav, prúdiaci hore a dole, miznúc na schodoch nadol hlásajúcimi *Podzemný klub/Danteho peklo/Shakespeareovo peklo* s veľkou hlavou vyplazujúcou jazyk na zábradlí. Keď úspešne dorazím k recepcnej, netrvá ani päť sekúnd kým sa dvaja technici, ktorí tu pravdepodobne nemajú čo robiť, vytratia spoza pultu, a nechajú ma viac-menej osamote s ňou.

„Alice Donsová,“ zahlásim sa neisto. „Písala som vám pred týždňom, ale nedostala som spätnú odpoveď...“

Recepčná si odhrnie tmavočiernu ofinu spred očí a podozrievavo si ma premeria, kým naľuká šialenou pomalosťou moje meno do systému a ešte pomalšie neprikývne. „Áno, tu ste. Takže ste sa nakoniec rozhodla prijať našu ponuku? Hm.“ V tej chvíli sa jej výraz zmení, keď mi podá ruku. „Úžasné. Vitajte v podniku! Niekoho s ročnými skúsenosťami herca tu naozaj potrebujeme, ako vynikajúcu podporu tímu. Ďakujeme za vaše budúce úsilie a snahu v našej firme. Hlavné sTimulácie prinášajú zákazníkovi unikátnu príležitosť zažiť rolu podľa vlastného výberu, so sprievodom profesionálnych hercov...“

„Ja viem,“ zamávam brožúrkou a neisto sa usmejem. Recepčná sa na mňa zamračí.

„A navyše nie som zákazník,“ dodám.

„Vidím,“ odmerane odsekne recepčná a po chvíli mi ešte oznámi: „Ak ste si formality vybavili online, môžete vojsť do prvej roly. Vypadla nám herečka... v časti, keď hlavní protagonisti sú zviazaní uprostred paláca antagonistu. Klienti sú, samozrejme, protagonisti. Predstavenie sa vám začne o dvanástej, dovedy sa vám pokúsime zaslať skriptá pre všetky možné reakcie protagonistu. Ale zvládnete trocha improvizovať, všakže?“

Prikývnem.

***

Skriptá mi, ako inak, neposlali. Nervózne sa držím okraja svojich nových šiat tmavočervenej farby. Cez medzeru v dverách vidím herca – mačku, teda môjho ‘mocného’ poskoka, ktorý preťahuje svoju časť čo najviac, aby mi kúpil čas.

Keď maskérka konečne ustúpi, ticho sa jej poďakujem a silne rozkopnem dvere. „Môžeš ísť, Connor!“ zvolám na svojho poskoka, kým si ešte raz poriadne prezriem pódium. Všade sú kvety, naplňajú hyperrealistické vázy po bokoch sály, visia zo stropu a šplhajú sa po lanách, ktoré zväzujú zákazníka v strede sály.

„Volám sa Simon,“ zasyčí mi do ucha môj mačací pomocník, kým sa presunie po javisku späť do zákulisia. Môj tep sa zahanbene zvýši.

„Mňa nedostaneš živú ani mŕtvu!“ ozve sa hlas protagonistky. Maskéri sa naozaj snažili najviac ako mohli, keď pomáhali protagonistke vytvárať oblek, ale ani pri tej najväčšej predstavivosti si nedokážem vizualizovať, ako by v tomto zdolala akúkoľvek prekážku, čo by sa stredovekému hlavnému hrdinovi dostala do cesty. A boli na ňom *kvety*.

„Technicky, si zviazaná uprostred môjho paláca, takže...“ poviem.

Protagonistka očervenie, ale ovládne sa a vychrstne na mňa: „Asi ti nepovedali, kde posledná herečka skončila. Vždy je to ťažké, keď sa v strede predstavenia vymenia herci. Nechaj ma poučiť ťa: ty si antagonista, a toto je časť, keď mi vyradíš svoje plány – všetky svoje plány, samozrejme – , aby sa sem mohli dorútiť moji priatelia, ktorí sú so mnou spoločne na tejto výprave, oslobodili ma a spolu sme sa vybrali do sídla odboja, Orlieho hniezda, aby sme prediskutovali tvoje plány, ukradli srdce mora z tvojho letného paláca a rozbili ho, aby sme potom našli teba, keď budeš oslabená, a podstrčili ti jed do tvojho vína, ktoré si pravidelne dávaš o osemnástej, teda šiestej večer, aby sme vyhrali.“

Potom potrebuje pauzu na nádych. Napriek tomu gratulácie, táto zákazníčka vyhráva cenu osoby, ktorú som počula najdlhšie rozprávať počas jedného nádychu.

„Niečo nesedí,“ pokrútim hlavou, „lebo, toto znie skôr akoby si vyvráždila ty svoje plány mne. Prečo by som ti ich vôbec hovorila, keď ťa tu mám zviazanú? Ešte keď si priznala, že ťa idú zachrániť? To by nedávalo žiaden zmysel!“

Chvíľu je ticho, keď vidím protagonistku zapájať všetky mozgové bunky. Nakoniec len rozhodí rukami, odkopne lano a vyprskne: „A načo tu sedím a tvárim sa, že som zviazaná, keď nie som?“

Pokrčím plecami: „Netuším.“

Protagonistka spoza seba vytiahne vidličku a zašermuje ňou vo vzduchu. „Pretože som ťa oklamala! Teraz ťa premôžem týmto...“ Neisto sa pozrie na svoju zbraň. „Mocným mečom!“

Opatrne prikývnem, asi tým spôsobom, ktorým by ste kývali hlavou, keby ste sa rozprávali s veľmi duševne nestabilnými ľuďmi. Zdvihnem ruky nad hlavu, pomaly a vydesene, a zvolám: „TO sa volá vidlička. Nemali... nemali v rekvizitách skutočný meč? Pretože vidličky sú super, to viem, ale meče sú viac, ehm, stredoveké.“

„Skutočné meče nám zakázali používať,“ zosmutnie okamžite zákazníčka. „Chceli nám dať drevené, ale tie sú pre deti a tak som si myslela, že vidličky budú originálnejšie.“

„Absolútne chápem.“ Nemám najmenšieho tušenia o čom ten človek točí.

Potom protagonistka pokrúti hlavou, a znova vytasí vidličku. „Nuž, čo už. Nabudúce to vyjde lepšie. A teraz, pozor na mocný meč z Atlantídy!“

***

Skončila som s dobodanou rukou a polo-dobodaným okom. A páskou cez oko a siedmimi dňami plateného voľna, počas ktorého mi dokonca stihli dôjsť skriptá. Keďže ma ale zabudli

varovať, takmer som musela ísť do Merrywetskej polikliniky znova, tentokrát s vážnym prípadom takmer-udusenía. Keď som sa ich totiž rozhodla konečne prečítať, pila som kávu, čo sa neukázalo ako dobré rozhodnutie.

Zistila som, že meno hlavnej protagonistky, slečny Sue Menovsonovej, je v našej hre Amandeina Pollytropá Hexagonová, a že sa preukázala byť mimoriadne kreatívna aj pri vymýšľaní úvodu do svojho príbehu.

„Protagonistkine rodičia tragicky zomreli keď mala šesť... na inom mieste *sedem*... pretože boli tridsaťsedemkrát... prípadne *tridsaťšesťkrát*... pobodaní 'zlou čarodejnicou', teda mnou. A to keď mala šesť, teda *sedem*, a pod.

Počas voľného týždňa sa dočítam aj o jej najlepšej priateľke Christiannete (ktorá tragicky zomrela, keď mala Amandeina osem rokov, ale stále ju zmienka o jej priateľke vždy rozplače), a *troch* výnimočných Amandeíných kamarátoch. Všetci traja boli muži a všetci traja mali svaly. Hoci ťažko povedať – keďže skript to urobil dosť nejednoznačným – či je to len hra, alebo naozaj.

Keď som sa dostala na úplný koniec skriptu, našla som aj nečakanú informáciu, ktorá zabrala až tri strany, a to jest charakter postáv. Aké... nečakané.

***

V pondelok som schopná sa pokúsiť o dobrú hru aspoň na začiatku. Poctivo polhodinu sedím v špeciálnej miestnosti s označením *Trónna sála zlosyna*, ktorá je hneď vedľa *Trónnej sály hrdinu*, medzi čím síce nevidím rozdiel, ale zamestnávateľa snád' vedia najlepšie.

Lenže potom mi prasknú nervy. Prestanem dramaticky desivo sedieť na tróne a postavím sa, aby som sa prešla späť k recepcii, uistiť sa, že som tu nemala byť o hodinu neskôr. Keď otváram dvere, druhé sa rozletia na ďalšej strane miestnosti, a Sue, teda Amandeina, zakričí niečo nezrozumiteľné.

Prudko sa otočím a spýtam sa: „Čože?“

Sue takmer dostane srdcový záchvat, čo by posunulo našu hru o ďalší týždeň, ale ovládne sa a len dupne na mieste. „Ty. Ruinuješ. Všetky. Možné. Dramatické. Momenty. Prečítala si si teraz aspoň skript?“

Potom sa za Amandeinou Pollytropou Hexagonovou objavili traja spomínaní 'kamaráti'. *Nuž, skript rozhodne hovoril len o hre, keď ich opisoval.* Amandeina sa zhlboka nadýchla, prehodila si vlasy cez rameno, a potom, očividne nespokojná si ich prehodila dozadu.

„Máš vo svojom účese nový odtieň striebornej?“ spýta sa jeden kamarát. „Je veľmi pôsobivé, ako sa leskne v slnci, ako najpravší odtieň živice. Nie. Medu.“

Zmätene zažmurkám, lebo od poslednej návštevy sa na Amandeíných vlasoch nezmenila ani tá najmenšia štipka. A boli hnedé, nemali v sebe ani štipku striebornej. A to aj poviem: „Ten odtieň má bližšie k červenohnedej ako striebornej asi o sto míľ!“

Amandeina sa skoro rozplače. „Zopakuj to!“

Nakloním hlavu na stranu. *Čo?* „Ten odtieň má bližšie k červenohnedej ako striebornej asi o sto míľ?“

„Presne to,“ zbožne prikývne Amandeina, „och. Presne to. Už *konečne* znieš ako antagonista. Toto by povedal len antagonista. Teraz sa zasmej.“

„Haha,“ hlesnem slabo. Neohromená, Sue zdvihne jedno obočie. „Haha.“ To stále nebolo ono. „Hahahahahahahahahahahahaahhaahahaha!“

„Vynikajúce. Dnes platím večeru ja! Zoberiem ťa na výnimočnú večeru do najlepšej kaviarne, aby sme to oslávili.“ Prehlásila Amandeina.

***

Z najlepšej kaviarne sa vykl'ula pracovná kaviareň spojená s Hlavnými sTimuláciami. Asi preto, lebo bola najbližšie. Alebo preto, že bola najlacnejšia, prinajmenšom podľa chuti.

„Tak,“ vzdychne Amandeina keď si sadneme, „je čas, aby som ti porozprávala o mojich kamarátoch. Pre antagonistu je dôležité, aby poznali...“ Rozhodila rukami a urobila sled zvláštnych rýchlych gest, o ktorých som netušila, čo znamenali.

„Kamarátov hlavnej postavy,“ oduším.

„Presne,“ prikývne Amandeina. „Presne tak. Takže, poďme sa do toho ponoriť...“

Hlboký nádych.

Hlboký výdych.

Hlboký nádych.

„Je to pravidlo troch. Prvého máme Connora...“

„To nie je môj mačací pomocník?“ spýtam sa, napätá, ako novinárka blízko veľkého odhalenia. Ak by sa to potvrdilo, som na stope tak majestátnej, až je to šokujúce.

„Ale nie, to je Simon,“ pokrúti hlavou Sue. „Tvoj mačací pomocník ma iba obdivuje, lebo som to ja, a pomôže mi utiecť približne o tri dni.“

„Och.“

„Späť k mojim kamarátom. Takže. Connor... poznala som ho od *detstva*. Mám naňho také šťastné spomienky (krátka vsuvka: *mimo svojoho osirenia*). Vždy som ho chcela na blízku. Ale... nie je to správne. Moje srdce mi neklame. A aj keď je bezpečná voľba... a je blond a ma bledú, *bledú* pokožku... aj napriek nášmu kamarátstvu... nie je schopný priznať si, že ja ľúbim viac niekoho iného.“

„To je mi ľúto,“ potľapkám ju po pleci, keď sa rozplače.

„Každopádne. Potom je tu Victor. To nie je bezpečná voľba. Je drzý a temný a má oveľa temnejšiu minulosť ako ja. Pamätáš si, ako som sa stala sirotou, keď som mala šesť?“ zníži silu svojho hlasu na šepot a dôverne sa na mňa pozrie.

„Hlúpost,“ odsekнем, „to sa stalo, keď si mala sedem.“

„Šesť, sľubujem ti!“ oponuje mi Amandeina. „On.“ Vzdychne. „Osirel.“ Vzdychne. „Keď.“ Vzdychne. „Mal.“ Vzdychne. „Päť.“

„Šokujúce,“ odpoviem. „To je vskutku, ako to povedať, temné. Naozaj nebezpečná voľba. Päť rokov... páni. Proste páni. Nemyslíš si, že si veľmi pozadu?“ opýtam sa. Rozhodne nečakám, že zakloní hlavu a asi päť minút v takej polohe rozmýšľa. Potom usúdi, že to nie je hodné rozmýšľania, postaví sa (na stôl) a skríkne: „Je to silné. Tá príťažlivosť. Sme AKO DVE PLANÉTY, PRIŤAHOVANÉ K SEBE, ktoré sa okolie snaží odlepiť od seba, aby nenastala brutálna kolízia. (Hlboké.) Ale vlny energie v medziplanetárnom priestore sú n-e-o-d-m-i-e-t-n-u-t-e-ľ-n-é!“

„Slečna,“ príde k nám čašníčka s rozladeným výrazom na tvári, „ocenili by sme, keby ste zliezli z tohto stola. Je to majetok – firmy Hlavných sTimulácií. Bolo by od vás, teda ako od klienta...“

„Je snád' vo vašich očiach bremeno lásky, ktoré nosím, zmenšené v oku bežných dní?!“ popudene vyprskne Sue. Znechutene pokrúti hlavou, a potichu zanádáva, ako ju nikto nechápe.

„Ďakujeme za porozumenie,“ dostane cez zomknuté zuby čašníčka a odíde, čím sa zachráni od posledného výlevu citov, ktorý ma čaká.

„Potom je tu Damian. Mám povedať pravdu? Začína byť relevantný, len keď sú Connor aj Victor nedostupní. Nemôžem sa predsa ukázať sama. Chceš vedieť tajomstvo? Občas ho volám malý Damian, lebo je odo mňa vyšší len o desať centimetrov,“ cinkavo sa zasmee Sue.

„Mimochodom, nezabudni, že zajtra je bál pre všetkých účastníkov stredovekých výprav, a ty, ako môj antagonista, samozrejme musíš prísť. Ešte jedna vec; máme prísť oblečení v modrom.“

***

Tentokrát nie som jediná, kto polhodinu čaká na Amandeinu. Navyše sa nečaká iba na Amandeinu, ale aj na všetky ďalšie protagonistky. Niečo ich zdržalo v meste, ako sme sa dozvedeli od organizátorov. Polka účastníkov postupne dostane telefonáty od svojich zákazníčok – celkom trvá, kým sa rad dostane na mňa. Sue volá Connorovi, Victorovi a Damianovi (v tomto poradí), a hodný čas nám zaberie aj utišovanie Victora, ktorý si je na sto percent istý, že je naňho Amandeina nahnevaná.

Chvalabohu – keď už sme na pokraji hraníc našej výdrže, na jednom zo schodísk sa zjaví prvá protagonistka. Hľa – v červenej. A druhá, naľavo od nej; tiež v červenom. A tretia naľavo od druhej; v červenom. A štvrtá a piata, a šiesta, a tak ďalej, až kým sa s veľkým dramatickým *bum* nezjaví Amandeina ako posledná.

„Čože?“ zvolá prvá protagonistka a pohoršene si zakryje ústa, keď si premeria druhú. „Ty si oblečená v červenej? To je predsa neprípustné. Je to proti pravidlám.“

„A ty si snád' v modrej?“ posmešne vyprskne druhá protagonistka a na dôvažok pokrúti hlavou.

Pri tom to ale neskončí. Ďalšie protagonistky sa postupne pripájajú, vo fenomenálnych výškach hlasu po sebe ziapu, všimnem si, že ostatní hostia sa pomaly začnú vytrácať, a že keď konečne vyjdú z prezdobenej sály začnú brať nohy na ramená a utekať preč.

Netrvá to ale ani desať minút, keď z mora červenej látky vymotajú brániace sa protagonistky, a ukončia bál bez toho, že by sa niekto vôbec dotkol väčšiny pripraveného jedla na stoloch alebo začal tancovať. (Nakoniec nepotrebovali ani antagonistov, aby zruinovali ples. Bohato si vystačili sami.)

Na ďalší deň vojdem do firmy už skoro ráno, aby som videla, či už opravili zničené schody zo včera – isteže nie. Namiesto toho nad dvere do sály vyvesili ceduľu hlásajúcu *Rozpadnutý hrad*, čo celkom výstižne vystihovalo terajší výzor miestnosti. Nevyzeralo to ale tak, že bola uvedená do prevádzky, čo by samozrejme mohlo trvať oveľa dlhšie.

Zabočím do vyššie položených miestností, kde sa dnes má konať naše vystúpenie. Amandeinu ale nenájdem ani v *Dračej sále* (s exkluzívnou zľavou: dva draky namiesto jedného pre každého aktívne platiaceho zákazníka), ani v *Jaskyni smrteľného nebezpečenstva*, kde sa zadarmo rozdávali exempláre afrických pavúkov, ktoré boli schopné omráčiť protistranu bez toho, že by sa opovážili zaútočiť na svojho vlastníka. To sa tiež preukázalo ako nie úplne pravdivé, keďže som po ceste zachytila dve skupinky protagonistov s vedľajšími postavami, ako bezvládne ležia na zemi a utekajú od nich pavúky, ktorým som sa radšej oblúkom celou chodbou vyhla.

Začínam sa báť, že Amandeinu nikdy nenájdem, keď sa spoza schodiska ozve prenikavý výkrik a niečo, čo vzdialene pripomína rev medveďa, ale ťažko povedať. Musím poznamenať, že na svete nie je veľmi veľa ľudí, čo by takéto zvuky dokázalo vydať. Rozbehnem sa a takmer nestačím zabrzdiť, keď zahnem za roh. Zotrvačnosť sa ale zmiluje, nechá ma zastaviť predtým, než sa zrazím s postavou, ešte stále oblečenou v červených šatách. Zažmurkám a pomaly si ju premeriam, čím sa mi vylučuje možnosť, že je to Sue.

Poklepem postavu po pleci. „Je všetko v poriadku?“ Neisto hlesnem.

Protagonistka sa nahnevane otočí a vyštekne: „Nie je! Včera po bále sa som mnou rozišiel Damian!“

„Nie je Damian z nášho príbehu?“

„To je to isté. Teraz choď preč, tvoja prítomnosť je už nechcená,“ zamáva na mňa rukou a odvráti sa.

Nuž, dobre. Lenže Sue sa niekam vyparila. Keď si raz hrdina vezme do hlavy, že ho nenájdu, je veľmi ťažké presvedčiť ho o opaku alebo preskúmať všetky miesta, na ktorých môže byť. Asi preto, že sú v tom skúsení. Alebo skôr za to, že je príliš veľa schovaných protagonistov a ak máte nájsť toho, ku ktorému patríte, musíte zapojiť všetky dedukčné schopnosti. Najdôležitejšie ale bude nepomýliť si Sue s nikým iným, pretože ak by som mala preskúmať všetky kvíliace rohy, trvalo by mi to oveľa dlhšie než jeden deň.

***

Keď ju konečne objavím, zistím, že už nie je vo svojich plesových šatách, namiesto toho má na sebe oblek, a žiarivo sa usmieva.

„Prepáč, že som za tebou nešla hneď,“ ospravedlní sa, „ale rozhodla som sa, že si radšej prenajmem *Dystopické scenérie*. Odštartujem rebéliu proti krutému parlamentu, budem sa starať o opustené mačky a pritom ešte budem mať dokonca *štyroch* ‘kamarátov’. Bude to úžasné. Tebe ešte želim veľa šťastia s antagonistovaním!“

„Ďakujem,“ odpoviem rýchlo. Pokrútim hlavou a zhlboka sa nadýchnem, no len tesne potom, čo sa rozlúčim so Sue, mi na mobile cinkne správa od Hlavných sTimulácií: *Máme ďalší príbeh, čo potrebuje antagonistu.*